

« Abi » Lafı En Çok Ona Yakıştırdı...

Doğan Abi'yi ilk kez bir cenazede tanıdım. Şimdilerde cezaevinde merhamet dilenen Fethullahçıların ve ortaklarının en azgın olduğu dönemdi. Doğan Abi cezaevindeydi ve eşi Güngör Yurdakul ağır hastaydı. Soner Yalçın, Doğan Yurdakul'un, eşinin son zamanlarında yanında olması gerektiğini yazmıştı. Mümkündü. İktidar, kamuoyu baskısını hafifletmek için bu türden bir uygulamaya gidebilirdi; ama o esnada hiç hesap edilmeyen bir şey oldu ve Doğan Yurdakul bu öneriyi elinin tersiyle geri çevirdi. Ölüm kapıdaydı ve Doğan Abi zalimlerin lütfuna tenezzül etmemişti. Bu teklifi kabul etmeyeceğini belirttiği yazısını okurken gözlerimin yaşardığını hatırlıyorum.

Bizi biz yapan seçimlerimizdir. Doğan Yurdakul, çok az insanın yapabileceği bir seçim yapmıştı. Ardından ölüm geldi. Güngör Yurdakul'un cenazesine yayınevinden Salih Yavuz ile birlikte gittik. Kocatepe Camii'nin önüne geldiğimde etraftaki kalabalığı görüp sevinmiştim. Ufku saran kara bulutlar dağılmaya başlıyordu belki de... Ne yazık ki sevincim kısa sürdü. Camide o anda başka cenazeler vardı ve kalabalık esas olarak diğer cenazelere aitti. Etraftaki polisler Güngör Yurdakul için son görevlerini yapmaya gelenlerden daha fazlaydı. Korku hâlâ dağları bekliyordu ve bugünlerde etrafta dolaşıp duran birçok kişi cenazeye gelmemeyi seçmişti. Dediğim gibi, bizi biz yapan seçimlerimizdir.

Doğan Yurdakul'u işte ilk kez orada, Kocatepe Camii'nin avlusunda gördüm. Eşinin cenazesinin yanında, jandarmaların arasında taziyeleri kabul ediyordu. O yaşına ve yaşadığı acılara rağmen dimdik ayakta idi. Biz ona cezaevi aracılığıyla geldiği cenazede baş sağlığı diledik, o bize moral verdi. Böyle farklı bir mayası vardı işte...

DÖNÜM NOKTASI KİTAP

Cenazede, ilk operasyonda Soner Yalçın ile birlikte alınan Barış Pehlivan ve Barış Terkoğlu'nun eşleri Aysel ve Özge de vardı. Cebeci Mezarlığı'nda ayaküstü sohbet ederken "Sızıntı"nın bittiğini ve hâlâ basmayı düşünüp düşünmediğimizi sordular.

Pehlivan ve Terkoğlu hapse atılmadan önce "Sızıntı"yı hazırlıyorlardı. Hapse atıldıklarında Mehmet Ali Güller ile birlikte dayanışma için Odatv'ye gitmiştik. Büro o zamanlar Gümüşsuyu'ndaydı. Sohbet esnasında kitabı basmak için verdiğimiz sözün hâlâ geçerli olduğunu, Barışların hazırlayacakları kitabı her koşulda basacağımızı söylemiş, bu durumun avukatları aracılığıyla onlara iletilmesini rica etmiştim. Biz "Sızıntı" hakkında konuşurken içeride toplantı hazırlıkları yapılıyordu. Doğan Yurdakul toplantıya Ankara'dan internet üzerinden katılacaktı. Hiç unutmuyorum, o günlerde aşağıdaki İlnönü Caddesi'nden geçen insanların çoğu Odatv'nin etrafında görünmemek için yolun karşısına geçip Almanya

Başkonsolosluğu'nun önünden yürüyorlardı. Doğan Abi, işte bu koşullarda işin başına geçti. Aslında hepimiz bunun ne anlama geldiğini biliyorduk. Sırada Doğan Yurdakul vardı.

"Hâlâ basmayı düşünüyor musunuz?" sorusu aslında o dönemin atmosferini çok iyi özetliyor. Şimdilerde basın özgürlüğünden dem vuran Altan kardeşler, Mehmet Baransu, Nazlı Ilıcak ve mensup oldukları çete yüzünden, o günlerde kitap basmak hakkında uzun uzun düşünülmesi gereken şeylerdendi. Kitabın yazarları bu çetenin kumpasıyla hapse atılmıştı. Basma teklifini hatırlattığımız dönemde işlerin başına geçen Doğan Yurdakul biraz ilerimizde cezaevi arabasından bizlere el sallıyordu. "Basarız" dedim. Doğrusu basmama ihtimalini hiç düşünmemiştik.

Güngör Yurdakul'un cenazesi 2011 yılının Eylül'ünde olmuştu. Doğan Yurdakul 2012 Şubat'ında sağlık nedenleriyle tahliye edildiğinde "Sızıntı" daha yeni yayımlanmıştı. İlk karşılaşmamızda cenaze esnasında Pehlivan ve Terkoğlu'nun kitabını yayımlamayı kesinleştirdiğimizi anlattım. Gülümsedi. Ona göre Güngör Yurdakul'un cenazesinde yayımlanması kesinleşen "Sızıntı", hem Odatv Kumpası hem de Barışlar için bir dönüm noktasıydı. Yıllar sonra, Pehlivan ve Terkoğlu ile birlikte Ankara'ya yine bir Eylül ayında ama bu kez Doğan Abi'nin cenazesi için giderken aklıma sürekli o konuşma geldi. Bazen hayatlar biz farkına varmasak bile iç içe geçiveriyor.

"ABI" LAFI EN ÇOK ONA YAKIŞIRDI

Sohbet esnasında, hapse girmeden önce "Abi" kitabını yayımlamaya niyetlenenlerin sessizce ortadan kaybolduklarını ve telefonlarına çıkmadıklarını söylemişti. Sitem etmiyordu, daha çok şaşırılmış, telefonlarına çıkmayanlar adına utanmıştı. Oysa ünlü kabadayı Dünder Kılıç'ın hayatını anlatan "Abi"nin doğrudan siyasetle ilgisi yoktu ama o dönemdeki korku iklimi insanları utanılacak konulara düşürüyordu. Hemen "Biz yayımlarız" dedim. Bir dostu, genç bir kardeşi olarak gittiğim görüşmeden yayıncısı olarak çıktım.

Aynı mahallededik. Dünyaya bakış açımızı aynı siyasi kültür belirlemişti. Belki de bu yüzden birbirimizi iyi anlardık. En azından ben öyle düşünürdüm. Arada takılmalarıma kızar, "Ben değiştim" derdi. Ben de "Aydınlıkçı etrafını değiştiren ama kendisi değişmeyen yegane siyasi organizmadır" derdim. Söylenir, ama gülerdi de...

Doğan Yurdakul kuşağının bütün güzel özelliklerine sahipti. Hep çalıştı, üretti. Elindeki iş biterken kafasında yeni bir proje çoktan belirmiş olurdu. Diğer kitaplarının yanında Doğan Avcıoğlu'nun notlarından hazırladığı "Osmanlı'nın Düzeni"nin özel bir yeri vardır. Bu kitabın hazırlanması esnasında yüzlerce dergi, kitap

« Abi » lafı En Çok Ona Yakışırdı...

ve ansiklopediyi titizlikle incelemişti.

Birçok meziyete ve büyük bir birikime sahip olmasına rağmen, şimdilerde maalesef solda bile çok moda olan “pop starlık” hastalığına hiç tutulmadı. Her şeyden anlarmış gibi görünmeye, her konuda fikir yürütmeye yeltenmez, meziyetlerini gizli ya da açık bir övünme konusu yapmazdı. Ünlü olmak, tanınmak gibi bir derdi hiç olmadı ama hep önemli ve etrafı için vazgeçilmez oldu. Kendinden çok etrafındakileri düşündü. Hayatında trafik polisi dışında polis görmemişlerin içi boş övünmelerine kulak asmadı ama yetmiş yaşına merdiven dayamışken hapse atılmasını da hiçbir gün insanların gözüne sokmaya kalkmadı. Kendinden çok etrafındakileri düşünürdü. Bu yüzden “abi” lafı en çok ona yakıştı. Asıl büyüklüğün boş boş övünmek değil insanlığın o büyük ve güzel hikâyesinin bir parçası olmak olduğunu bilirdi. Oldu da. Türkiye’yi ve Cumhuriyet’i çökertmek isteyenlerin karşısında durdu, gericilerin kumpaslarının çökmesinde tayin edici bir rol oynadı.

Doğan Abi gitti. Bu dünyadan gülümseyerek geçti. Bize çok güzel anılar bıraktı.
Hikâye sürüyor...